

dér, hvor der tales om det vigende Medlemsantal indenfor Husmandskreditforeningen. Der staar: „Mindretallet maa mene, at naar man gaar til en Forhøjelse af Vurderingssummen til henholdsvis 12 000 Kr. og 16 000 Kr., har man taget fuldt ud Hensyn til Husmandskreditforeningerne under de unormale Tilstande, hvori Samfundet befinder sig, har bevaret de naturlige Rammer for disse Foreningers Virkeomraade uden at paaføre andre Kreditforeninger ubillig Konkurrence“. Ogsaa denne Paastand er ganske urigtig. Det viser sig nemlig, at der indenfor de to Kreditforeninger indfries mange Laan, fordi Folk er nødsagede til at søge Tillægslaan og ikke kan nøjes med de Laan, der kan opnaas i de to Kreditforeninger. Sidste Efteraar efter Generalforsamlingen i Jydsk Husmandsforening, hvor man havde vedtaget at indgaa med et Andragende om at faa Vurderingsgrænserne ændret, modtog jeg flere Breve, hvori der gaves Udtryk for Ønsket om, at en saadan Lovændring snarest muligt maatte blive vedtaget. Jeg skal oplæse et enkelt af disse; det er fra en Sagfører, der har ordnet Laan i Kreditforeningerne, og som har skrevet til Direktionen for Husmandskreditforeningen i Aalborg: „Jeg benytter Lejligheden til at forespørge, om der er Udsigt til, at Foreningen i en nær Fremtid giver større Laan end hidtil. Jeg har nemlig et Par Tilfælde, hvor der ønskes Overgang til Grundejerkreditforeningen i Herning for at opnaa større Laan, end Husmandskreditforeningen hidtil har ydet.“ Af saadanne Breve er der indgaaet mange til Direktionen fra nuværende Medlemmer, der har foretaget Forbedring i deres Bedrift og derfor har villet søge Tillægslaan, men ikke har kunnet faa Begæringerne derom tilfredsstillet, fordi Rammerne var for snævre. Der var ikke Adgang til at gaa højere med Laanene, end Pantet allerede var behæftet. De paagældende har derfor maattet have den betydelige Udgift med at udtræde af Foreningen og gaa over i en anden.

Det er ganske urigtigt, naar det fra konservativ Side siges, at man har indbetalt Laanene uden at ville søge nye, og at det er Aarsagen til Afgang i Medlemsantallet. Der er naturligvis saadanne Tilfælde, men der foreligger talrige Eksempler paa, at Folk gaar ud af Husmandskreditforeningen, fordi man indenfor den ikke kan betjene dem, hvorfor de maa søge over i andre Kreditforeninger, hvor Ulaansgrænsen er videre. Jeg vil ogsaa

spørge om, hvorledes det skulde være anderledes. Jeg erindrer fra det Udvalg, der beskæftigede sig med Spørgsmaalet om Jord i offentligt Eje, og hvor der, saa vidt jeg ved ogsaa sad et af de Medlemmer fra konservativ Side, der nu har Sæde i dette Udvalg, at man dér var enig om, at de nye Brug, der kunde oprettes ifølge dette Lovforslag, ikke kunde oprettes for et mindre Beløb end 25 000 Kr. Men naar man er enig derom, hvorledes kan man saa stille sig mod det Krav, der her er fremsat af Husmandskreditforeningerne om, at Vurderingsgrænsen for saadanne Brug maa blive udvidet til 20 000 Kr.? Det er en i høj Grad rimelig Fordring, og jeg forstaar slet ikke, at man vil modsætte sig den. Og ser man paa de jordløse Huse, altsaa Husene i Stationsbyerne og paa Købstadernes Markjorder, der ogsaa søger Laan indenfor Husmandskreditforeningen, er Forholdet det, at man ikke paa de nævnte Steder kan opføre Huse for et Beløb af 10 000 Kr. Det er ganske udelukket. Jeg ved f. Eks., at paa Silkeborg Købstads Markjorder, hvor Husmandskreditforeningerne har Adgang til at give Laan, og hvor der i de sidste Aaringer er opført adskillige Boliger ved Hjælp af Stats- og Kommunetilskud, vilde de sidste, der var Tale om at opføre, koste 12 000 Kr. pr. 2-Værelers Lejlighed, og tænker man sig en lille Ejendom med to 2-Værelers Lejligheder, vil dens Opførelse altsaa koste omkring 24 000 Kr. Og saa vil man her fra Venstres Side ikke gaa med til mere end 16 000 Kr. og fra konservativ Side ikke til mere end 12 000 Kr.s Vurderingsgrænse for en saadan Ejendom. Det er jo ensbetydende med, at man ganske udelukker Husmandskreditforeningerne fra at betjene Laantagerne ved disse Ejendomme og tvinger disse til at gaa over i andre Kreditforeninger. I en Tid, hvor der tales saa meget om Bolignød, er det efter min Mening ganske forkasteligt paa den Maade at lægge sig hindrende i Vejen for, at de Kreditforeninger, som nu i saa mange Aar har varetager disse Laantageres Interesser, for Fremtiden skal kunne betjene det Klientel, som de retmæssigt maa have Krav paa at betjene.

Det gøres gældende baade fra Venstres og de Konservatives Side, at det er Hensynet til de andre Kreditforeninger, der har foranlediget, at man har taget dette Standpunkt. Jeg forstaar ikke, hvorfor man har denne rørende Omsorg for de andre Kreditforeninger. De har jo fuld Adgang til at konkurrere med Hus-